

Đại Hội Bầu Ban Chấp Hành AEJJR

19/02/2006

Thân tặng các anh trong Ban Chấp Hành AEJJR Nhiệm kỳ 2006-2007

Ngọc Thọ

Sáng hôm nay không như mọi hôm vì chút nữa đây sẽ có Đại Hội bầu lại Ban Chấp Hành của Hội Ái Hữu Cựu Học Sinh Trường Jean-Jacques-Rousseau.

Trong nhà hàng You & Me, mọi người đều tất bật để lo công việc tổ chức cho được chu đáo. Những quyển sách "Le Temps des Flamboyants", tập kỷ yếu của Trường, đã phát hành tập 1 và 2, được bày bán ngay trên chiếc bàn cạnh cửa ra vào. Nơi đây phải đặt lại cái ghế, chỗ này phải căng lên tấm biểu ngữ, một màn ảnh được dựng sát tường để chiếu lại hình ảnh chuyển trở về thăm nhà và trường cũ của các cựu học sinh. Các bàn đều được đánh số thứ tự để người quen, bạn bè, dễ tìm ra bàn của mình và có dịp ngồi lại cùng nhau ôn kỷ niệm thời học đường và hỏi thăm về cuộc sống hiện tại, những giây phút hàn huyên quý báu và hiếm hoi.

Quan khách dần dần đến, những chiếc dù đủ màu được giương ra vì trời mưa, cơn mưa lạnh của trời Paris tháng hai. Nhưng không khí bên trong thật ấm cúng. Ngày Đại Hội là một dịp họp mặt lớn, tập nập bạn bè, những người phụ nữ ăn diện sang trọng, sánh bước bên những ông chồng thật lịch lãm phương Tây. Tôi cảm thấy hãnh diện với các bạn đồng nghiệp người Pháp của tôi, vì sao người mình vẫn mình và đẹp quá, tất cả mọi người đều sử dụng một tiếng Pháp rất chuẩn, xứng đáng với danh tiếng của ngôi trường Jean-Jacques-Rousseau. Nhưng lại không một chút lai căng, tay bắt mặt mừng nói chuyện với nhau bằng tiếng mẹ đẻ và khi cần thiết lại dùng ngôn ngữ của Molière rất tự nhiên. Đó là nét đặc biệt của những người được hấp thụ hai nền văn hóa.

Câu chuyện nổ như pháo Tết, những tràng cười sảng khoái, không gì vui hơn được trở về đây họp mặt. Tay bắt mặt mừng. Lời chúc tụng đầu Xuân Bính Tuất. Mọi người đều đã lên chúc cha, mẹ, hay đã là ông, bà, nhưng khi gặp nhau vẫn còn giữ lại tâm hồn của những cậu học sinh liếng thoắng nghịch ngợm ngày nào khi còn ngồi chung lớp học.

Đã đến giờ làm việc, sau khi báo cáo công việc thực hiện trong hai năm qua, là đến lúc tự ứng cử hay giới thiệu ứng cử viên Chủ Tịch mới của Ban Chấp Hành. Cử tọa xôn xao bàn tán, tất cả mọi người đều đồng ý và yêu cầu anh Nguyễn Tất Cường tiếp tục giữ quyền điều khiển Hội Ái Hữu thêm một nhiệm kỳ nữa. Vậy là anh còn giỏi hơn Tổng Thống Mỹ vì anh được tín nhiệm qua ba nhiệm kỳ. Tràng pháo tay nổ lên, Ban Chấp Hành cho nhiệm kỳ 2006-2007 được hình thành. Thay mặt cho Ban Chấp Hành mới, anh Cường phác thảo kế hoạch làm việc cho hai năm tới. Tôi chưa thấy Hội Ái Hữu nào hoạt động hăng hái hơn và cũng không thấy thành viên nào tha thiết với Hội bằng các cựu học sinh của trường. Thật đáng khen !

Nhạc trôi lên. Từng cặp diu nhau ra sàn nhảy, lã lướt, thiết tha. Tôi như bị cuốn hút, cảm động trước tình cảm của những người chung quanh, mặc cho dòng thời gian trôi vẫn trung thành sát cánh bên nhau. Không gì quý hơn tình đồng môn, nghĩa kim bằng. Trong cuộc sống tha hương, Hội Ái Hữu đã trở thành một mái nhà lớn để tập hợp bạn bè bốn phương đoàn tụ trở về. Một cô bạn đồng nghiệp nói với tôi : "Lần đầu tiên tôi tiếp xúc cộng đồng người Việt tại Pháp, thật là một khám phá mới, vì các bạn độc đáo vô cùng, tôi không biết tôi đang ở đâu, tại Paris hay Sài Gòn, vì tôi nhảy Twist mà nghe nhạc Việt Nam, tôi không chút ngỡ ngàng lúng túng vì ở đây đa số là người Việt nhưng mọi người đều sử dụng hài hòa hai ngôn ngữ Âu Á lẫn lộn rất thuần thục, hoan hô !"

Một thoáng Việt Nam trở về trong tôi. Dân tộc nào cũng vậy, người dân xa xứ vẫn cố gắng bảo tồn những nét đẹp quê hương để khi ra đi, mang theo trong tâm khảm, lòng còn nhớ lại. Người Việt mình qua bao nhiêu biến cố của lịch sử phải lưu lạc khắp chốn, khi hội tụ gặp nhau, không khỏi thấy bừng sống lại những cảm xúc chôn kín trong tâm hồn, cùng ngòi ôn lại những kỷ niệm khi còn học chung mái trường, với Thầy, Cô, bạn bè thời niên thiếu xa xưa.

Hình ảnh một ngôi trường lớn nằm sát Dinh Độc Lập, với những cây me già cho trái ngọt ở đường Công Lý lại hiện về. Ngày xưa tôi thường qua bên trường Jean-Jacques-Rousseau nhặt những trái me rụng bên đường bỏ vào cặp để mang về trường mình cho bạn bè cùng ăn. Bao nhiêu thăng trầm, biến cố, đã xảy đến trong cuộc sống mỗi người. Thoát đó, mau ghê, dòng Thời gian !

Ngọc Thọ

